

[Ernst B. Schmidt]

Derimod er Fremskridtspartiet langt fra interesseret i større bevillinger til anskaffelse af materiel under de givne regler, og den dagsorden, som nu er blevet omdelt, og hvori partierne pålægger regeringen at etablere en 4-årig aftale for privatbanerne, som fastsætter de driftsøkonomiske rammer for banerne, er vi meget utrygge ved. Vi kan i hvert fald sige så meget, at vi ved, at der kommer et valg, inden de 4 år er gået, og hvis der kom en anden fordeling i dette Ting, kunne det jo medføre, at vi med de tanker, som vi har på det trafikale område, havde større muligheder for at deltage i et flertal. Alene af den grund ønsker vi ikke at støtte den foreslåede dagsorden, men det er ikke ensbetydende med, at vi er fuldstændig ligeglade med, hvad der sker på området. Det fremgår også af det arbejde, som vi gør i Trafikudvalget, at det interesserer os.

Hermed skulle jeg have tilkendegivet retningslinierne for, hvad Fremskridtspartiet vil gøre i anledning af den forespørgsel, vi har i dag.

Arne Melchior (CD):

Dagens absolut gavnlige, men også i en meget rolig atmosfære gennemførte forespørgsel kunne som overskrift have en sætning, som Vorherre en gang imellem siger til mig, når jeg opsender en bøn. Så får jeg en gang imellem det svar: Din bøn er hørt, min søn. Det fremgik jo klart af ministerens svartale, som også jeg kvitterer for, og af den brede enighed om en dagsorden, at det, forespørgerne har ønsket at opnå, allerede er ved at blive gennemført, og det er da en glædelig atmosfære at føre en debat i.

Da den socialdemokratiske ordfører takkede ministeren, sagde han, at det var – jeg tror, at han sagde – mange år siden, at nogen minister havde omtalt privatbanerne så positivt. Jeg kunne ikke dy mig for at slå efter, hvad jeg som trafikminister havde sagt i 1984, da vi ændrede loven om privatbanerne, idet vi ophævede Privatbaneudvalget, og hr. Helge Mortensen vil nok give mig ret i, at jeg dér – den 24. februar 1984 – selvfølgelig også var vældig positiv over for dette banenet, og det vil jeg gerne gentage her.

Jeg er altså komplet uenig med Fremskridtspartiet, som gerne vil gøre disse baner private. Vi kalder dem ganske vist privatbaner, men de

er, som hr. Tommy Dinesen så rigtigt gjorde opmærksom på, i bund og grund ikke private.

Det må være helt oplagt, at den pligt, samfundet har til at give alle mennesker og alt gods i dette land rimelig billig, rimelig hurtigt og nem adgang til at bevæge sig fra ethvert punkt i landet til ethvert andet punkt, selvfølgelig må omfatte den del af banenettet, som vi altså benævner privatbaner, et navn, der er lige så forkert som udtrykket finanslov. Finansloven er ikke en lov, der ligner nogen anden lov, og er i virkeligheden »kun« et budget. Nu står der i grundloven, at vi skal have en finanslov, og så har vi altså sådan en. Men den bærer sit navn med urette, ligesom privatbanerne gør det.

Jeg vil gerne sige til Fremskridtspartiets ordfører, at hans håb om et andet flertal efter et valg, der fuldstændig skulle kunne omlægge trafikpolitikken her i landet, må han altså noget længere ud på landet med.

Som sagt er det helt nødvendigt, at dette net fungerer. Privatbanerne er et vigtigt led i den almene kollektive trafik, og både disse baners personale og disse baners passagerer, herunder erhvervs kunder, har naturligvis krav på, at banerne er i en god stand, at der er en langsigtet planlægning, således at man ved, at dette net har man nu og også langt ud i fremtiden.

I den sammenhæng minder planlægningen lidt om den dagsorden, vi vedtog for nylig vedrørende Århus-Kalundborg-ruten: at man ikke kan markedsføre noget sådant, og at man ikke som kunde eller potentiel kunde kan benytte det, hvis man ikke ved, at der er en tryghed for, at det er noget, der består i lang tid. Derfor finder vi forespørgslen berettiget, og derfor kvitterer vi med tak og glæde for, at regeringen har hørt signalerne fra de tre partier, herunder mit eget, som har stillet forespørgslen.

I fortsættelse af hr. Risgaard Knudsens korte bemærkning vil jeg gerne bede ministeren om, når han kommer herop igen, at forholde sig til, om han ikke kunne sætte nogle af sine dygtige medarbejdere til i døgn drift så at sige at lave det nødvendigt udbudsmateriale, så det kan foreligge og udbud altså ske inden den 31. december i år. Det ville da være meget glædeligt, hvis det kunne lade sig gøre, og det burde kunne lade sig gøre.

Ministeren opregnede en række af de forudsætninger, som skulle indgå i udbudet, altså de